

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul XIII
Numărul
4(90)
IANUARIE
2017

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

RUGĂCIUNEA ÎN VIAȚA CREȘTINULUI

Din multiplele definiții ce s-au dat rugăciunii – în creștinism – putem sintetiza că rugăciunea este un răspuns al omului credincios, la inițiativa lui Dumnezeu, de a intra în dialog cu Creatorul și Salvatorul său; un imn de binecuvântare și adorație la adresa Dumnezeului milostiv și iubitor de oameni; o cerere de ajutor făcută de om pentru om să fie ajutat să rămână fidel Alianței Divine, sau de mijlocire pentru ajutorul altora, a apropiaților, o aducere de mulțumire la adresa Binefăcătorului Său; un act de laudă și de contemplație a misterelor divine a Dumnezeului infinit în măreție și iubire.

• Din diversele definiții date de Sfinții Bisericii, am reținut:

• Sfânta Tereza a Pruncului Isus: Rugăciunea este un elan al inimii, o simplă privire aruncată spre cer, este un strigăt de recunoștință și iubire, atât în încercare, cât și în bucurie.

• Sfântul Ioan Damaschinul: Rugăciunea este înălțarea sufletului către Dumnezeu, sau cererea de la Dumnezeu a unor bunuri potrivite.

• Sfântul Augustin: Rugăciunea, fie că o știm, fie că nu, este întâlnirea dintre setea lui Dumnezeu și a noastră. Lui Dumnezeu Îi este sete, să ne fie nouă sete de El.

• Sfântul Grigore de Nisa: Rugăciunea este o conversație sau un colocviu cu Dumnezeu.

• Sfântul Ioan-Gură-de-Aur: A vorbi cu Dumnezeu.

• Sfântul Bonaventura: O afecțiune pioasă a minții, îndreptată spre Dumnezeu.

Aceste definiții și altele pe care le putem întâlni vor să ne arate modul de realizare și de păstrare a relației creștinului cu Dumnezeu.

În rugăciunea creștină găsim elemente care prelungesc, am putea spune, structura dinamică a Revelației divine: înălțarea omului la demnitatea supranaturală oferită gra-

tuit de Dumnezeu; primirea darului și răspunsul omului. Văzută sub acest aspect, rugăciunea ne apare un har divin, răspuns creștin și prietenie mutuală.

Ce nu este considerat a fi rugăciune creștină? Unele atitudini sau activități creștine sunt uneori identificate eronat, nefericit cu rugăciunea creștină. Astfel, rugăciunea nu este caritate fraternă. Rugăciunea creștină nu este apostolat. Rugăciunea creștină nu este o acțiune practică făcută din iubire față de Dumnezeu. Rugăciunea creștină nu este o introspecție umană (interiorizare, reflecție, întâlnire cu tine însuși). Acestea le lipsește dimensiunea pentru a fi rugăciune).

Necesitatea și dificultatea rugăciunii

Rugăciunea corespunde unei nevoi a naturii umane care se simte, mică, neînsemnată, umilă și neajutorată în fața Divinității Absolute.

Pentru creștin însă, rugăciunea este o exigență, o nevoie izvorâtă urmare a harului primit odată cu Botezul.

Harul sfinților însoțit de virtuțile infuze este în sufletul creștinului un apel insistent pentru a intra în dialog și a lua parte la conversația intimă a Persoanelor din Sfânta Treime prin rugăciune.

Totodată însă, acestei exigențe sau nevoi a naturii umane și a vieții creștine îi corespunde și obligația morală a rugăciunii. Aceasta (rugăciunea) trebuie să se exprime într-un anumit mod și să se realizeze într-un anumit timp.

Mântuitorul nostru Isus Cristos, prin învățătura și exemplul Său, a pus în lumină importanța și necesitatea rugăciunii pentru viața creștină.

El insistă în învățătura Sa asupra necesității de a căuta, a cere, a bate la ușă cu insistență, astfel încât Tatăl Ceresc să ne dea darurile Sale, mai ales pe Spiritul Sfânt, Spiritul vieții și al iubirii divine.

(continuare în pag. 2)

Dacă rugăciunea este necesară pentru toți oamenii și în mod special creștinilor, nu trebuie neglijat faptul că practicarea ei constantă nu este ușoară, ci în unele cazuri chiar dificilă, fiind nevoie să învingem multe dificultăți.

Aceste dificultăți pe care le întâmpină creștinul în practicarea rugăciunii ar fi următoarele: o primă dificultate este natura umană însăși, decăzută, carnea cu patimile și pornirile ei dezordonate. Cristos vrea să fim permanent în alertă ca nu cumva carnea să învingă în noi: Vegheați și vă rugați ca să nu cădeți la timp în ispită! ... Spiritul este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.

Cine nu se roagă și nu veghează se poate considera deja învins al cărnii și al păcatului. Cel care nu-și poate stăpâni patimile trupești (indiferent sub ce formă se manifestă ele) este ca o cetate ruinată, lipsită de apărare față de orice dușman. Cine nu se roagă, spune Sfânta Tereza de Avila, nu are nevoie de un diavol care să-l ducă la iad, deoarece merge el singur de bunăvoie!

O altă dificultate a rugăciunii este reprezentată de mentalitatea lumii actuale în care trăiește creștinul și care cu ușurință îl derutează și-l contaminează: ideea lumii pozitivistice că adevărul este doar ceea ce poate fi verificat, demonstrat prin știință și rațiune. Or, rugăciunea, fiind un adevărat mister care depășește atât conștiința cât și inconștiința umană, pentru că nu poate fi verificată cu inteligența umană, nu ar intra în categoria adevărilor acceptate azi de unii oameni de știință. O bună parte a lumii actuale apreciază doar valorile materiale, de producție și randament rapid, iar rugăciunea, întrucât nu este imediat productivă, este considerată inutilă, o irosire a timpului.

O altă cauză a părăsirii rugăciunii și a căderii este înlocuirea ei cu activismul, cu activitatea exterioară, săvârșită uneori cu cele mai bune intenții. Pentru cei care iubesc activismul, rugăciunea este văzută ca o fugă de realitățile lumii, un divorț de la datoriile zilnice personale și o refugiere în realități utopice.

Documentele Bisericii ne atrag atenția că ar fi o eroare foarte gravă și periculoasă dacă preotul ar neglija propria sfințire, pentru a se cufunda cu totul în activități exterioare, oricât ar fi de bune, ale serviciului preoțesc. În felul acesta și-ar pune în pericol propria mântuire veșnică, după cum Sfântul Pavel se temea cu privire la el însuși.

O altă dificultate a practicării rugăciunii în mod constant, este dezordinea în viață prin îndepărtarea de Dumnezeu. Despărțit de Cristos, omul se simte în singurat și caută să-și umple golul din suflet prin atracțiile lumii, care astăzi sunt numeroase: banii, bunurile materiale, atracțiile lumești de tot felul.

La toate acestea pot fi adăugate și dificultățile ce provin din concepțiile greșite asupra rugăciunii: uneori rugăciunea este văzută ca o simplă operație sau exercițiu psihologic, ca un efort de concentrare, pentru a înlătura celelalte gânduri și preocupări mentale și a atinge astfel un fel de vid mental. Alteori este considerată ca o atitudine specială de reverență față de divinitate, sau, în cele

mai multe cazuri, este o simplă recitare a unor formule rituale.

În subconștiința unor creștini rugăciunea este considerată ca o ocupație care-i stingherește în realizarea datoriilor lor zilnice și de aceea o reduc până la renunțarea la ea.

Mulți creștini consideră greșit rugăciunea ca pe un efort strict personal pentru a intra în contact cu Dumnezeu, uitând că rugăciunea este și un dar al Spiritului Sfânt, un dar pe care trebuie să îl cerem în rugăciunile noastre de la Domnul.

Concepțiile greșite despre rugăciune duc la adevărate eșecuri ale acesteia.

Dificultatea obișnuită a rugăciunii noastre este neatenția. Ea poate să se refere la cuvinte și la sensul lor în rugăciunea vocală sau, mai profund, la Acela Căruia ne rugăm – în toate tipurile de rugăciune (vocală, mentală). Dacă ispitele și neatenția sunt greu de evitat, greșeala mare în care de regulă cădem este aceea de a ne preocupa, după ce am descoperit neatenția, de motivele sau conținutul neatenției noastre – în timp ce, în mod normal este de ajuns, sau mai normal, să ne întoarcem la inima noastră, la intenția pentru care ne rugăm.

O altă dificultate a rugăciunii este chiar și pentru cei care vor să se roage cu sinceritate, „uscăciunea” inimii. Ea se simte mai puternic în rugăciunea mentală (meditație, contemplație), în care inima manifestă o lipsă de atracție pentru gândurile și simțămintele spirituale, în care lipsește bucuria spirituală care trebuie să însoțească meditația sau contemplația.

Statornicia și stăruința în rugăciune, chiar în aceste momente de „uscăciune a inimii” reprezintă, sau pune în evidență, arată clipa credinței pure, care rămâne cu fidelitate împreună cu Isus în agonie și în mormânt. Să ne amintim de Bobul de grâu, dacă moare dă multă roadă. Dacă această uscăciune a inimii se datorează credinței insuficiente și slabe, împietririi inimii, înseamnă că bobul de grâu (cuvântul), a cazut pe piatră și atunci lupta noastră ține de convertire.

De fapt, ispita cea mai frecventă, cea mai ascunsă, ce determină neatenția, este lipsa de credință. Ea nu este o necredință declarată, ci mai degrabă se manifestă printr-o preferință de fapt. Când începem să ne rugăm, o mie de gânduri, de treburi, de griji socotite urgente ne vin în minte și ni se înfățișează mai importante. Aici se manifestă momentele adevărului inimii și al iubirii preferențiale.

O altă ispită este lenea spirituală (lat. *acedia*), prin care părinții spirituali înțeleg o formă de deprimare datorită slăbirii ascezei, scăderii vigilenței, neglijenței inimii, Duhul este râvnic, dar trupul este slab.

Descurajarea nu este recomandată în aceste cazuri. Cel smerit nu se miră de mizeria proprie și ea îl determină la mai multă încredere în Domnul decât în forțele proprii, la rezistență în statornicie.

Pr. Anton RUS
Asistent spiritual

AFRICA – O ALTĂ LUME (IV)

Alb – bogat, negru – sărac

Rasismul a existat și va exista pentru că oamenii nu au fost, nu sunt și nu vor fi niciodată mulțumiți cu ceea ce au și cu ceea ce sunt, mereu au încercat și vor încerca să fie autoritari și stăpâni peste cei slabi, peste cei care nu au mijloace de a riposta în fața acestei plăgi. Rasismul sau discriminarea, își are rădăcinile din cele mai vechi timpuri, mai bine zis de când oamenii au început să se subjuge unii pe alții, apărând clasa superioară, cea mijlocie și cea săracă. Mai mult de atât, la acest fenomen bolnav, a ajutat și culoarea fizică a oamenilor. Uitându-ne în istorie, este evident că rasa albă a vrut dintotdeauna să fie superioară celei negre, ajungându-se până la a-i considera pe cei de altă culoare oameni de mâna a doua. Clasa bogată a avut mereu un plus în acest luptă inegală. Nu am înțeles niciodată rasismul cauzat de culoarea pielii. Nu am practicat niciodată acest „sport” și credeam că, datorită fenomenului numit globalizare, este pe cale de dispariție. Din păcate, persistă și face multe victime și în zilele noastre.

Nu mi-am imaginat niciodată, înainte de a ajunge în Africa, că acea prăpastie pe care noi, așa-ziii albi, am săpat-o de-a lungul veacurilor, dăinuie și azi în mintea și sufletul celor de altă culoare; în mentalitatea lor este prezent și azi acel sentiment de inferioritate, acea concepție că pielea albă este pielea originală a omului, că omul alb este cel bogat și cel care dirijează această lume – într-o propoziție: omul alb este superior celorlalți. Degeaba încercam eu să le explic și să încerc să îi conving că pielea lor este doar o adaptare la clima caldă de acolo, că părul lor aspru ca sârma este așa din cauza soarelui puternic, că, chiar dacă avem culori diferite, suntem egali în demnitate și valoare în fața lui Dumnezeu – ei nu păreau convinși de acest adevăr și mă contraziceau spunând: „Eu dacă mă duc în Europa, nu devin alb! Tu dacă rămâi în Africa nu devii negru! Copiii noștri, când se nasc, sunt mai albi decât noi, deci pielea albă e cea originală!”. Din curiozitate, în următoarele zile am mers la așa-numitul Spital Catholic (două camere sărăcăcioase) cu dorința de a vedea un nou-născut și a verifica dacă este adevărat. Da, aveau dreptate: micuțul care stătea pe o pătură întinsă pe jos, alături de mama lui, era mai mult înspre culoarea albă decât neagră, urmând, desigur, șă-și accentueze culoarea tradițională cu timpul. Am stat și am analizat profund această întâmplare și mi-am dat seama că prăpastia diferenței de culoare, amplificată de dorința noastră

de a le evidenția această superioritate teoretică prin multiplele cuceriri, sclavagism și exploatare continuă, va fi greu de depășit.

Cu toate acestea, nu m-am dat bătut și am încercat să mă raportez la ei cât mai natural, ca de la frate la frate și să le demonstrez că aceste diferențe nu există în realitate, fiind doar o creație sinistră a oamenilor, dornici întotdeauna de a avea putere asupra celuilalt. M-a frapat, în primele zile după sosirea mea acolo, dorința lor de a-mi atinge pielea, de a mă mângăia (pielea noastră este foarte fină – a lor este dură și aspră), de a-mi trece mâna prin părul moale și de a se juca cu el (a lor este foarte aspru), fiind nevoit uneori chiar să strig la ei deoarece ajungeau să se certe din cauză că nu se puteau delecta toți cu aceste „minuni albe” ale naturii. Îmi erau dragi și încercam să-mi ofer întregul meu corp și suflet numai pentru a-i vedea fericiți pentru câteva secunde. Când mă vedeau plimbându-mă pe străzi, copiii fugeau să mă prindă de mână, creându-se o adevărată competiție pentru a prinde măcar un deget, iar cei ce reușeau erau foarte mândri de ceea ce au realizat.

Mai țineți minte când, după anii '90, au apărut primele persoane de culoare în România și copiii noștri, văzându-le pe stradă, se speriau și începeau să plângă? Același fenomen se petrece și invers. În momentul când am luat în brațe un bebeluș care, până atunci râdea și era fericit în brațele mamei sale, a început instantaneu să plângă cu lacrimi de crocodil, ca și cum ar

urma să fie răpit de omul alb. Și da, părinții își sperie copiii cu sosirea omului alb. Cu bucurie am realizat că această frică de omul alb persistă doar până la trei-patru ani, până în momentul când realizează că oamenii albi nu sunt chiar atât de periculoși. Plimbându-mă cu Anton, prietenul meu care fără știrea mea sosise în Coasta de Fildeș pentru a-mi face una dintre cele mai frumoase surprize, și încercând să-i prezint împrejurimile, am observat un copil andru jucându-se la marginea drumului în nisip, în timp ce mama lui îl tot striga. În momentul când mama lui ne-a văzut, a zis doar atât: „blofué” (în limba lor „omul alb”) și copilul a țâșnit cu o viteză incredibilă în casă. Am zâmbit dar, gândindu-mă mai profund, am realizat că nu este și nu ne va fi ușor să creăm niște punți, cât de cât solide, peste această groapă încă adâncă.

Nu vă imaginați ce înseamnă să fii alb când toți ceilalți sunt diferiți de tine: se uită toți la tine ca pul pentru care ești acolo, strigă după tine pe stradă

(continuare în pag. 4)

(urmare din pag. 3)

-pul pentru care ești acolo, strigă după tine pe stradă („blofué” este primul cuvânt, din limba lor tradițională, pe care l-am învățat), te consideră bogat din start și nu ezită să-ți ceară anumite obiecte de care cred ei că ar avea nevoie. În momentul când mergeam prin piețele lor supraaglomerate, prețul produsului creștea instantaneu și vertiginos în fața mea; motivul e simplu: albiu au bani mulți. Deși acolo orice produs se negociază și nici un vânzător nu este bucuros de vânzările făcute dacă mai întâi nu a negociat, când întâlnesc un client alb prețul de pornire este unul foarte mare și nu ezită să-ți spună în față, cu zâmbetul pe buze, ca să nu fii zgârcit din moment ce ai atât de mulți bani.

Ca să vă convingeți și mai mult de acest sentiment de respect și admirație pe care ei îl au față de rasa albă, vreau să vă dau un exemplu lingvistic. În limba lor tradițională, baoulé, atunci când își fac semnul crucii, spun: Sie, Ba, Wawè-Ufué be dumanu. Mo ye so! (Tată, Fiu, Spiritul Sfânt în numele lor. Amin! – topica fiind diferită de a noastră). La o analiză mai atentă a termenului „Wawè-Ufué” (Spiritul Sfânt) vom observa că, de fapt, „ufué” înseamnă „alb”. Da, în limbajul lor, Spiritul Sfânt

este numit Spiritul Alb. Mă întrebam atunci: Oare pentru noi ce culoare are acest Spirit? Mai este oare El acel Spirit care prin lumina Să ne face sufletul alb și ochii curați ca să nu mai vedem și să nu mai ținem cont de aceste diferențe pe care istoria le-a creat, sau devine din ce în ce mai gri și din această cauză devenim tot mai indiferenți și orbi la bogăția sufletului uman indiferent de culoarea pielii?

În limbaj cromatic, albul, negrul și griurile obținute din amestecul acestora sunt numite nonculori pentru că sunt variații ale intensității spectrului complet de lumină (albă), pe când culorile și nuanțele sunt o variație a lungimii de undă a luminii. Oare nu provenim toți din aceeași Lumină Albă care ne-a dat viață și demnitate tuturor? Oare barierele și prăpastiile existente astăzi nu sunt doar o creație a omului decăzut moral și spiritual care încearcă să se considere superior celui alt, uitând că provenim din aceeași sursă? Oare cât timp vom mai întrista inima Tatălui Universal prin aceste lupte ideologice acerbe între alb și negru?

Fr. Florin BODE
Vicerector

DIACONUL IONUȚ URSULEAC A FOST RIDICAT LA TREPTA PREOȚIEI

Miercuri, 7 decembrie 2016, în biserica greco-catolică din Cacica, diaconul Ionuț Ursuleac a fost ridicat la treapta preoției, prin punerea mâinilor Preasfințitului Vasile Bizău. Sfânta Liturghie a fost celebrată de către Eparhul de Maramureș împreună cu un sobor de preoți, în frunte cu Vicarul pentru Vicariatul Ucrainian, pr. Dubovici Mihai; pr. protopop Colopelnic Vasile; și pr. protopop și paroh de Cacica, Nicolae Nicolaișen, aflăm din materialul de pe EpiscopiaMM.ro.

„Aceasta este o zi de sărbătoare pentru tânărul Ionuț Ursuleac, pentru familia lui, dar și pentru întreaga Biserică, deoarece atunci când Taina Preoției este primită de către un candidat, devine o sărbătoare pentru Biserică, deoarece el își asumă slujirea Evangheliei în supunere față de Cristos. Și aceasta este cu adevărat o sărbătoare a sufletului și a ființei umane, când se pune în slujba Evangheliei”, a afirmat Preasfințitul Vasile în predica sa. A continuat vorbind despre misiunea preoțească: „Misiunea de slujire preoțească este o misiune nobilă și sfântă, pentru că vine de la Mântuitorul Cristos și stă sub semnul promisiunii făcute de El ucenicilor: cine vă vede pe voi, mă vede pe Mine; cine vă ascultă pe voi, mă ascultă pe Mine; cine se leapădă de voi, se leapădă de Mine, iar cine se leapădă de Mine, se leapădă de Cel ce m-a trimis pe Mine.”

„Iată că suntem în această succesiune a trimiterii: Isus a fost trimis de Tatăl Ceresc în lume; El îi trimite pe apostoli; apostolii, mai departe, lasă ucenici și aceeași misiune – mergeți și propovăduiți împărăția lui Dumnezeu în toată lumea – se actualizează cu fiecare misiune preoțească, cu fiecare implicare a celor care poartă această Taină a Preoției, fiind altoiți pe Cristos, în Cristos”, a spus Ierarhul. În timpul conferirii Sacramentului Preoției, tânărul Ionuț Ursuleac a fost condus spre altar de către pr. paroh Nicolae Nicolaișen și pr. Anton Cioba, rector al Seminarului Greco-Catolic din Oradea, seminar în care tânărul preot a stat pe perioada în care a studiat Teologia la Oradea.

Tânărul preot Ursuleac Ionuț s-a născut pe 31 ianuarie 1989 în localitatea Cacica (Suceava). A urmat Școala primară și gimnazială din localitatea natală între anii 1996-2004 și în perioada 2004-2008 a urmat Liceul Teologic Greco-Catolic din Oradea. Între anii 2008-2012, a studiat Teologie Greco-Catolică – Pastorală la Universitatea „Babeș Bolyai”, Cluj-Napoca, departamentul Oradea. A urmat apoi cursurile de masterat la Institutul Pontifical Oriental din Roma (2012-2015). A fost ridicat la treapta diaconatului pe 23 august 2016 de către Preasfințitul Vasile Bizău, în biserica Sfânta Maria din Baia Mare.

Sursă : www.episcopiamm.ro

Seminarium Varadiensis

DESPRE DIRECȚIA SPIRITUALĂ - III - - ÎNDATORIRILE FIULUI SPIRITUAL -

a) Cum anume să îți cauți un părinte spiritual?

În general, sarcina căutării unui spiritual îi revine cui are nevoie de un astfel de ajutor. Inițiativa personală a individului este cea care îl face să fie activ, care îl implică: dacă sunt eu cel care decid să mă las ajutorat de către acel duhovnic anume, înseamnă că îmi asum responsabilitatea față de persoana mea. Tradiția nu sfătuiește ca 'bătrânii' să își caute ei înșiși fii spirituali: eventual poate exista cazul în care anumite instituții religioase fac să fie obligatorie frecventarea unui părinte spiritual determinat pentru o comunitate în formare.

Cum anume să faci această alegere? Pe baza gusturilor, a simpatiilor, a înclinărilor afective, a sintoniei intelectuale? Este o alegere delicată, și vorbim deja de un prim discernământ, care trebuie făcut cu atenție. Tradiția recomandă să ne rugăm îndelung, pentru ca Spiritul să lumineze inima și să ne dea să întâlnim și să recunoaștem persoana potrivită. Pe lângă a te ruga cu această intenție, părinții din vechime propuneau sfătuirea cu alte persoane, cu persoane de încredere, cerând părerea unora care dețin o neîndoieală înțelepciune spirituală. În fine, odată făcută prima alegere asupra unui duhovnic, trebuie să îl frecventezi puțin, pentru a verifica în rugăciune dacă este persoana potrivită: nu toți directorii spirituali sunt potriviți pentru toți, în virtutea caracterelor, a limbajelor, a experiențelor diferite. Repet, verificarea va fi făcută într-un climat de rugăciune, invocându-L pe Spiritul Sfânt și nu doar ascultând propriile reacții emoționale ori judecăți teoretice.

Odată găsit un director spiritual este bine ca eu să rămân fidel lui, chiar dacă în anumite situații poate să mi se pară oportun să îl schimb. De-a lungul acestui articol, am semnalat deja numeroase așteptări greșite față de părintele spiritual: dacă mi-ar veni să îl schimb doar pentru că persoana pe care am ales-o nu răspunde la una dintre aceste așteptări, nu e bine să schimb persoana, ci mai degrabă, e mai bine să-mi redimensionez așteptările, chiar abordând această problemă într-un coloziu de direcție spirituală. La fel, este cazul să mă opresc dacă mă învârt prea mult în căutare.

b) Cum să comunic?

A doua îndatorire a celui care e condus este să îi comunice părintelui ceea ce gândește, ce trăiește, ce simte. Dacă vrea ca direcția spirituală să dea roade, dacă vrea ca directorul spiritual să interpreteze bine semnele din partea lui Dumnezeu, trebuie să comunice cu sinceritate. Călugării din vechime spuneau că e periculos a ascunde șarpele (adică gândurile, înclinările): dacă este veninos, acesta va țâșni când te aștepți mai puțin; deci este mai bine să îl aduci la lumină. Pot fi povestite toate gândurile, toate sentimentele care apar în interior, pentru că nu trebuie să ne fie rușine de nimic: acestea devin ale noastre doar atunci când ajungem să le dorim, când

le cultivăm, nu doar când acestea apar, atunci când ne chinuie sau când ne atrag. Când nu știm dacă un gând este bun sau e periculos dar simțim o oarecare rușine (continuă să ne învețe maeștrii părinți spirituali de odinioară), chiar atunci trebuie să vorbim. Printr-un limbaj viu și dramatic, scriitorii din vechime afirmă că rușinea este chiar o șiretenie sau viclenie a diavolilor: ei ne fac să trecem sub tăcere anumite gânduri pe care nu le cunoaștem chiar bine, iar astfel ele pot să circule în libertate, eventual chiar în mod secret, înăuntrul nostru și să ne asalteze atunci când ne așteptăm mai puțin. Dacă scoatem la iveală totuși anumite gânduri ori sentimente, iar părintele ne avertizează că provin din partea diavolului, atunci devenim mai vigilenți, și recunoaștem capcana din zbor.

Dacă darul de a discerne îi este dat părintelui spiritual, este important ca eu să învăț să „povestesc” mai mult decât să interpretez. Astăzi suntem foarte obișnuiți să interpretăm, să generalizăm, să emitem imediat sentințe. Totuși, când îi vorbesc duhovnicului, trebuie doar să cobor în concret, să descriu pur și simplu, ca într-un film sau într-o povestire, nu ca într-o carte de poezii, de filozofie sau de teologie. Aduc niște exemple: dacă îi spun părintelui spiritual că meditația nu este făcută pentru mine, înseamnă că discernământul l-am făcut deja eu; dacă spun că trăiesc o perioadă în care am parte de tăcerea lui Dumnezeu, înseamnă că am făcut deja o evaluare. În loc de toate acestea, să mă limitez să-i povestesc pur și simplu ceea ce mi se întâmplă concret (întâmplări, gânduri, sentimente, etc); îi voi da astfel material concret și spațiu pentru a putea discerne. Dacă îmi imaginez că știu din start ce anume are loc înăuntrul meu sau în viața mea, iar părintelui spiritual mă limitez să îi prezint doar diagnosticul pus de mine, cerându-i doar să îmi dea medicamente concrete, atunci îmi pot fi mai de ajutor grupuri, asociații spirituale, cursuri comunitare, decât un părinte spiritual. Dacă totuși sunt plin de stimuli, de instrumente spirituale, de medicamente care mi se pare că nu dau rod, atunci probabil experiențele comunitare nu îmi sunt de ajuns și am nevoie de un părinte spiritual care să-mi refacă diagnoza și să mă ajute să mă folosesc mai bine de instrumentele pe care le am la dispoziție.

Pentru a reuși să rămân concret atunci când vorbesc, nu este nevoie să relatez detaliile în mod obsesiv, să fiu chițibușar în fiecare amănunt, în special atunci când îmi povestesc trecutul. Desigur, direcția spirituală nu este locul potrivit pentru a discuta: când se folosesc prea multe cuvinte, ce anume rămâne? Însă trebuie să fiu franc, clar, explicit atunci când mi se pare că părintelui spiritual i-a scăpat ceva sau atunci când eu însumi nu înțeleg ceva.

Pr. Cristian SABĂU
Asistent Spiritual

TIMPUL CARE TRECE (KRÒNOS) ȘI TIMPUL „TRĂIT” - I -

Viața unei persoane o putem măsura, 80 de ani sau 30.000 de zile sau 720.000 de ore sau 2,5 miliarde de secunde. Problema nu se pune cantitativ, în cât se adună trăirea, ci cum trăim, cum folosim - bine sau rău - acest timp. Pierderea de timp este o greșeală foarte gravă, fiindcă timpul este un mare dar, este darul lui Dumnezeu, este proprietatea lui Dumnezeu, omul prin abuz zădărnicește planurile providenței divine cu fiecare clipă pierdută.

La sfârșitul vieții noastre vine un moment de bilanț - momentul adevărului: atunci vom vedea fericiți ce „comoară” am strâns chiar dacă a fost greu, oboșitor, dificil. Sau ne vom rușina de timpul folosit mai puțin bine, chiar pierdut.

În viața de cuplu, dacă acest timp nu este trăit bine, vor năpădi tristețile față de momentele când nu l-am ascultat pe celălalt cu adevărat (doar l-am auzit). Sau nu am văzut binele care răzbătea din persoana partenerului de viață. Sau l-am acceptat fizic pe cel de lângă noi fără să descoperim frumusețea sa interioară.

Cu privire la sentimente dar și la bunurile materiale, ne vom încărca de regrete pentru ceea ce ne-a oferit viața ca zestre și față de care am manifestat veșnică nemulțumire, căutând întodeauna altele, mai mult, sau am năzuit constant către altceva, alte lucruri sau persoane, numai pentru că erau ALTFEL.

Ce concluzie tragem de aici? Că la sfârșitul vieții noastre nu va fi decisiv numărul anilor sau al orelor trăite, ci timpul pe care l-am trăit bine.

Dar ce înseamnă acest timp pe care l-am trăit bine? Care sunt coordonatele calitative ale acestei trăiri? Biserica ne pune în fața ochilor modelul casei zidite pe stâncă conform celor scrise în Mt 7, 24-27, pe stânca Cuvântului lui Dumnezeu, pe care l-au ascultat și l-au pus în practică. Este destul să facem o comparație cu acest model al familiei creștine - familia de la Nazareth - exemplu de viață pământească trăită în plinătatea iubirii.

Pentru familia lui Isus, timpul ordinar a devenit extra-ordinar. Să ne explicăm: Este vorba de frumusețea relațiilor și sentimentelor experimentate în familie. Acest model ne ajută și pe noi să depășim aparențele, dobândind acea cunoaștere a lucrurilor care se pot cu adevărat realiza. Este o perspectivă aparte care pornește de la premisa că cel de lângă noi nu este mărginit, finit, limitat, ci este o manifestare a infinitului

lui Dumnezeu. Iar acest lucru ne poate ajuta ca, în cotidian, orice gest, fie el cât de banal, va avea forță să redeștepte în ființa celui alt o mirare, o emoție.

Pe acest pământ noi suntem în pelerinaj spre casa Tatălui. Este o dovadă de lipsă de inteligență să lăsăm ca în această călătorie să lăsăm ca foarte multe lucruri atât de frumoase și prețioase să treacă neobservate pe lângă noi, fie ca vorbim aici de un răsărit sau apus de soare, de splendoarea cerului și a întregii naturi și chiar de întreaga noastră viață relațională.

Unii oameni trăiesc nefericiți până la adânci bătrâneți fără să conștientizeze că ar putea trăi minunat. Sunt adevărate cadavre umblătoare. În acest caz, dorința cea mai arzătoare a acestora nu este o prelungire a Krònos-ului vieții, ci trebuie să realizeze că Dumne-

zeu dăruiește din plin, zilnic acest fruct gustos: Kayròs. Trebuie doar întinsă mâna și cules, cu un pic de voință.

Parcursul nostru în timp nu înseamnă numai trecerea acestui timp, ci și intensitatea trăirii lui. Călătoria îndelungată înseamnă încercări și numai atunci când înțelegem că nu mai avem mult timp explodează în noi dorința de a trăi cu intensitate timpul rămas. Abia atunci intervine hotărârea de a nu mai pierde timpul, concentrarea pe ceea ce este important. Atunci se deschide rucsacul faptelor bune și se revarsă atenția noastră față de cel de lângă noi. Abia acum se revarsă înțelegerea, toleranța și acceptarea acestuia așa cum este, cu bune și cu rele, cu

calități și defecte. Vorba ceea: „Rău cu rău, dar mai rău fără rău”. Dintr-odată, rațiunea se deșteaptă și intervine controlul gesturilor, al gândurilor, se orientează dorința de a face bine și de a forța limitele putinței.

Afirmația conform căreia problema în sine dar și rezolvarea acesteia rezidă în a avea sau a nu avea timp suficient, ține de o abordare falsă. Sfântul Alfons Maria de Liguori spune: „Timpul este chiar atât de important ca Dumnezeu, pentru că printr-un timp bine întrebuințat îl putem dobândi pe Dumnezeu”. Numai în măsura în care noi căutăm timpul de har dăruit de Dumnezeu vom reuși să eliminăm din viața noastră timpul pierdut sau ideea că nu avem timp, precum și senzația înaintării kronòs-ului către un nemilos sfârșit.

Dar cum se traduce în practică acest lucru? În timpul statului la semafor sau într-un blocaj în trafic, eu pot spune o rugăciune pentru cei aflați în suferință, pentru sufletele din purgator, pentru cei care nu se mai roagă nimeni. Sau așa putea nutri un gând de bine

față de familie și față de cei dragi, sau îmi pot odihni mintea. Sau, de ce nu, în asemenea momente sau altele, aș putea iniția un dialog plăcut, pozitiv, optimist cu persoana însoțitoare. Este nevoie doar de puțină fantezie, de o atitudine pozitivă, de a folosi inteligent oportunitățile oferite. Aceste „pauze” de timp sunt de multe ori punct de plecare și resort pentru rezolvarea unor probleme importante din viața noastră, pentru care ne plângem de multe ori că nu avem suficient timp.

Sunt eu oare conștient de felul în care trăiesc timpul meu și timpul nostru, fie că vorbim de o familie sau de comunitate ? Ce experiențe personale sau ale celor din jur îmi oferă posibilitatea unei adevărate

convertiri din acest punct de vedere ? Pot împărtăși din experiențele personale ale schimbării inimii ? Dedicăm timp relațiilor noastre cu cei din jur ? Oferim disponibilitate și timp în a-i asculta? Ce este prioritar pentru mine, să mă fac auzit sau să îl ascult pe cel de lângă mine ? Care este rolul iubirii în acest demers ? Toate aceste întrebări caută răspuns. Dincolo de răspunsul care oricum vine dacă este căutat, câștigul este în stoparea iureșului, în redirecționarea atenției, în reflexie și meditație, în răbdare, în exercițiul așteptării, al așteptării a ceva mai bun.

Iulian PALAS
Anul III

TRAFICUL DE CARNE VIE PROVOCĂRI ȘI SOLUȚII -II-

Comerț în timpul Olimpiadei

„Aș vrea să vă spun o poveste din păcate adevărată: La Kulata, punct de trecere a frontierei dinspre Bulgaria către Grecia, zeci de taxiuri stau aliniate zi și noapte. Surse ale poliției locale spun că multe dintre aceste mașini așteaptă traficanți greci, pentru a-i duce spre Sandanski și Petrici, două orașele bulgărești devenite adevărate centre zonale ale traficului de persoane. Aici, fete din întreaga regiune balcanică sau din țări ale fostei U.R.S.S. sunt vândute și cumpărate la lumina zilei. Unele dintre ele ajung în Italia și apoi în vestul Europei, cele mai multe sfârșind prin diferite cluburi de noapte din nordul Greciei. Ca o ironie a istoriei, Sandanski este locul de naștere al unuia dintre cei mai celebri sclavi ai istoriei, Spartacus. Spre deosebire de cunoscutul gladiator, sclavii de azi nu pot să se revolte împotriva stăpânilor lor. Fetele prea slabe, departe de casă sunt prinse într-un mecanism extrem de bine organizat, ceea ce face aproape imposibilă evadarea lor. Revenind la o altă față a realității, ofițeri din poliția greacă au declarat pentru I.W.P.R. că transferul fetelor din Bulgaria în Grecia este controlat de o rețea criminală având conexiuni bine puse la punct. În Sandanski spre exemplu, șeful rețelei de traficanți conduce o întreagă afacere - care cuprinde și firma de taxiuri ce trece fetele peste graniță - iar activitatea lui este tolerată de autoritățile bulgare. În luna aprilie, aceiași jurnaliști s-au prezentat drept potențiali clienți încercând să vadă care sunt prețurile fetelor, atât în Sandanski cât și în Petrici. Reticienți la început, soferii de taxi au acceptat în cele din urmă să le facă legătura cu cineva care le-ar „putea rezolva problema”. Fetele sunt evaluate în funcție de vârsta și experiență, dar în medie sunt vândute cu circa 2500-3000 de euro. Nu mai trebuie spus că traficanții sunt foarte bine organizați, verificând întotdeauna scrupulos identitatea clienților pentru a evita astfel capcanele polițiștilor; având în dotare echipament performant care le permite să evite ascultarea de către autorități a convorbirilor telefonice și nu în cele din urmă conducând posturi TV ilegale unde se difuzează

filme porno sau se prezintă adresele unor bordeluri. “

Breaking News - Mafia Albaneză

La marginea unui sat albanez, unde sărăcia e la ea acasă iar străzile neasfaltate au găuri largi, nu e deloc surprinzător să vezi măgari cărând lemne de foc și trecând agale pe lângă ultimele modele de Audi, Mercedes ori chiar Lamborghini. În această țară săracă balcanică, bogăția ostentativă este întotdeauna asociată cu crima organizată, aceasta fiind și problema specifică Albaniei post-comuniste și ale cărei tentacule ajung până în vestul Europei. „Parcă ne aflăm într-un scenariu de condamnare a comunismului prin studiul urmelor actuale. Poate fi o parte dintr-un rechizitoriu al comunismului?”, „În luna iunie, Centrul de Cercetare a Pietelilor Mondiale (W.M. R.C.) arăta într-un raport că mafia albaneză a devenit notorie pe întreg continentul european, excelând în comerțul ilegal cu droguri și în traficul de ființe umane, în ultimii cinci ani, oficialii de la Tirana, fie că au fost miniștri de interne sau procurori generali, recunoscând că Albania a devenit o țară de tranzit pentru prostituatele din Balcani în drumul lor spre Occident; în plus, tot mai multe fete albaneze devenind la rândul lor victime ale traficului de carne vie. Este specific Albaniei ca, datorită unor tradiții extrem de conservatoare, fenomenul prostituției să nu fie recunoscut, pentru ca în schimb implicarea rețelelor albaneze să fie semnificativă., „Care este modul de organizare a rețelelor albaneze?”, „Raportul „Who is the next victim? Vulnerability of young Romanian women to trafficking in human beings – (I.O.M.) de pe anul 2001 dedicat victimelor traficului de persoane în Balcani arată că rutele prostituției trec prin porturile albaneze Vlora și Durres, având ca destinație finală Italia. Odată ajunse aici riscurile la care sunt supuse fetele nu se reduc. Conform datelor oficiale ale Ministerului italian de Interne, acum doi ani nu mai puțin de 168 de prostituate străine (îndeosebi din Albania și Nigeria) au fost ucise, majoritatea de către „peștii” lor.,,

Valeriu IOAN
Anul II

SCHIMBAREA VIETII DUPĂ METODA SFÂNTULUI IGNAȚIU DE LOYOLA

Începutul vieții spirituale reprezintă intrarea în sine, a fi stăpâni pe sine. Prin exercițiu spiritual înțelegem orice mod de a ne examina conștiința; adică a nu trăi inconștienți. Tot răul îl facem mereu datorită inconștienței. Exercițiile spirituale folosesc pentru a se birui pe sine și a orându-i propria viață.

Examenul particular al conștiinței ne folosește pentru a intra în noi înșine și reprezintă cel dintâi exercițiu pe care Sfântul Ignațiu de Loyola îl propune tuturor pentru fiecare zi și întreaga viață. Acesta se face în trei momente: dimineața, imediat ce te-ai trezit îți propui să te ferești, cu angajament, de acel unic păcat ales pe care vrei să-l corectezi; după prânz, cere harul pentru a cunoaște de câte ori ai căzut în acel unic defect ales pentru a fi corectat; propune-ți să te corectezi pe viitor, analizând fiecare ceas de la trezire până la momentul prezent. Astfel, tu îți amintești și conștientizezi ceea ce ai simțit în această jumătate de zi. Bifează câte un punct pe o foaie de hârtie pentru a vedea de câte ori ai căzut și propune-ți să te corectezi până la următoarea examinare a conștiinței. După cină se va face a doua examinare, la fel ca și cea de la prânz și iarăși se vor bifa punctele. Se va face comparația căderilor de la prânz cu cele de seara; cele dintr-o zi cu ziua precedentă; cele dintr-o săptămână cu săptămâna trecută.

Scopul acestui prim exercițiu este acela de a ne elibera de eul nostru fals, de a elimina toate acele surplusuri care există în noi și a lăsa să se vadă cu adevărat chipul de fiu al lui Dumnezeu, iubit infinit de El; pentru a atinge autenticitatea mea și a fi stăpân pe mine însumi fiind deplin conștient de tot ceea ce fac. Dacă un om pătrunde în conștiință nu se mai supune răului, ci îl biruie prin conștientizare. Dușmanul pe care orice om trebuie să-l biruie este eul său fals; îl învingem eliminând din noi tot ceea ce are legătură cu egoismul. Asceza adevărată este aceea prin care elimini ceea ce ai în plus: sclaviile, tot ce îți ia libertatea. Prin această asceză se înaintează cu adevărat.

Examenul particular al conștiinței reprezintă exercițiul fundamental al vieții, este necesar să devină obișnuință și nu trebuie niciodată abandonat sau neglijat. Primul pas al discernământului este să simțim ceea ce avem în interior. Să începem cu acel păcat sau defect pe care îl simțim mai nociv hic et nunc. Este foarte important să ne concentrăm asupra unui singur defect, astfel devenim precum o santinelă care veghează poarta intrării în oraș. Dacă rămâi treaz și priveghezi, îți dai seama că în interiorul tău se află întreaga lume; atunci începi să fi conștient de cine ești și să te stăpânești. Celălalt este doar oglindă pentru mine. Tot ceea ce mă deranjează în celălalt, mă deranjează pentru că mă oglindește pe mine. Lupta aceasta interioară reprezintă poziția necesară pentru a face orice alegere conștientă și bună.

După Sfântul Ignațiu, prima rugăciune o reprezintă examinarea particulară a conștiinței pentru că deja Dumnezeu este în inima noastră. Adevărata rugăciune este cea care te eliberează de afectele (sentimentele, viciile) dezordonate, pentru ca să trăiești în conformitate cu adevărul tău și cu planul pe care Dumnezeu îl are pentru tine. Așadar rugăciunea are un scop practic: schimbarea vieții.

Conștientizând răul, mai întâi devii conștient după ce ai greșit, apoi în timp ce greșești, ca în final să devii conștient chiar înainte ca în tine să răsără sentimentul negativ, căci tu deja privești răul în față și astfel lucrurile sunt diferite, căci tu vezi răul ca fiind un rău.

Examinarea particulară a conștiinței reprezintă centrul întregii vieți, ne conduce la o formă de sfințenie frumoasă, ne ajută să fim umani și să înțelegem mila lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Astfel intrăm în conștiință pentru a atinge autenticitatea interioară, propria identitate de fiu al lui Dumnezeu într-o măsură tot mai plină.

Cristi NEAGOE
Anul III

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Anton CIOBA

Redactor: Viorel BĂDICEANU

Tehnoredactor: Paul MĂRINCEAN

Din redacție: Fr.Florin BODE, Pr. Anton RUS, Pr. Cristian SABĂU, Cristi NEAGOE

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,

Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro